

100 KOMADA

VLADO BULIĆ

SADRŽAJ

I	2
001	3
002	4
003	5
004	7
005	8
006	9
007	10
008	11
009	12
010	13
011	15
012	16
013	17
014	18
015	19
016	21
017	22
018	23

019	24
020	25
021	26
022	27
023	28
024	29
025	30
026	31
027	32
028	33
029	34
030	35
031	36
032	37
033	38
II	40
034	41
035	42
036	43
037	44

038	45
039	46
040	47
041	48
042	49
043	50
044	51
045	52
046	53
047	54
048	55
049	56
050	57
051	58
052	59
053	60
054	61
055	62
056	63
057	64
058	66

059	68
060	69
061	70
062	71
063	72
064	73
065	74
066	75
III	77
067	78
068	79
069	80
070	81
071	82
072	83
073	84
074	85
075	86
076	87
077	88

078	89
079	90
080	91
081	93
082	94
083	95
084	96
085	97
086	98
087	99
088	100
089	101
090	102
091	103
092	104
093	105
094	106
095	107
096	108
097	109
098	110

099	111
IV	112
100	113
O autoru	114
Impresum	115

Postoje ljudi, stvari i bolesti.

Andrija Vranić

(filozof i budući poljoprivrednik)

I

001

kad sam s pet godina
dida pitao
koliko vrijedi jedan čovjek,
rekao je:
"Više vredi jedan čovik nego cili svit."
i zavida mi plesku
da bude siguran da mi se to
upisalo
u READ-ONLY memoriju.

on to nigdje nije pročitao.
on je to jednostavno znao.

to još uvijek stoji
u mojoj READ-ONLY memoriji
što je nekima dovoljno
da me proglase ljevičarem

iako sam siguran da dida nije imao pojma
što ta riječ znači.

ali ne ljutim se jer još je rekao:
"Na svitu ima svakavi' budala. Moraš i š njima bi' dobar,
samo in ne smiš puštat da te zajebaju."

002

u jednom od mojih sela (da, ja sam seljačina)
živi jedan redikul.

za vrijeme rata bavio se pisanjem
narodnih deseteraca
posvećenih Tuđmanu.
to je tada bio popularan hobi
u mom zavičaju.

to, naravno, nije spriječilo ostale
da ga i dalje smatraju redikulom.

osim starog Ivana koji je govorio:
"Ma je redikul, ali, bogami, sve mu se slaže."
mislio je na rimu.

unatoč njegovom nepoznavanju
trendova u suvremenoj poeziji,
ne može se poreći da je Ivan
de facto umjetnik.

njegove breskve svake godine najbolje rode.

p.s. ispričavam se svim stanovnicima Naklica
koji ne dijele mišljenje o Ivanovim breskvama.
to sam napisao radi poante.

p.p.s. ispričavam se Ivanu zbog isprike ostalim
stanovnicima Naklica.
to sam napisao da poanta
ne djeluje prejeftino.

003

bivši
ratnik, pustolov i pržinar
Mate U.
izborio se
za posao
u lokalnoj mesnici.

kolje za sitne pare
i nosi bocu rakije sa sobom.

potegne gutljaj-dva.
dovede bika.
zaveže ga s dva lanca,
za desni zid
i lijevi zid.
fiksira ga pogledom.
digne čelični bat (bik nema šanse).
i udari svom snagom između rogova.

bik klekne.
Mate ga udari još jednom.
bik se izvali.

Mate nastavi:

“Jebem ti”

TUP!

“mater”

TUP!

“četničku”

TUP!

“u pičku!”

TUP!

obriše znoj.

uzme nož.
otpije još gutljaj
i mrtvom biku prereže grkljan.

krv šprica kao
iz vatrogasnog šmrka.

uzme bocu.
sjedne mrtvom biku na plećku.
pije
i gleda krv kako otječe u kanalizaciju.

004

na ovim prostorima
septičke jame ne prazne
cisternama.

nego buše rupe u zemlji
i u njih nalijevaju živu.

(vidio sam to, jehiga,
u selu s crkvom i
slikom Francetića iznad frižidera.)

živa se probije do podzemnih voda
pa govna odu sama od sebe

i usput zagnoje zemlju
koja će nahraniti
neke nove
slike iznad frižidera.

oni ginu s osmijehom na licu.

a doma se vraćaju u kašetama,
izbužanih glava i izvađenih očiju,
da ih nedojebani lokalni diler oružja
u dugoj bijeloj halji
poškropi vodom i odrecitira:

“Iz zemlje ste nastali,
u zemlju ćete se vratiti.”

005

muče me neki događaji
iz vremena kad se nisam ni rodio.

to je i inače zajeb
ovih prostora.

objasniti ću vam o čemu se radi u jednom
romanu, jednog lijepog dana,
ako mi se uskoro ne zgadi
sve ovo.

zvat će se "Zločin i kazna 2".
ili, zašto ne, "Glembajevi 2".
a može i "Zastave 6".

opet, da se nisam rodio *na ovim prostorima*,
mislim da bih imao velikih problema s inspiracijom.

006

moj jedanaestogodišnji rođak:
svira klavir,
trenira nogomet,
rastura matematiku
i ima curu.

za obiteljskim ručkom ga:
maze po glavi,
govore mu da je pametan,
pilaju da im svira
i šopaju janjetinom.

nakon ručka:
ne trči za ostalim klincima,
ne gleda TV,
ne priča o politici
i kaže da mu je dosadno.

onda:
odemo do kafića,
zapalimo cigaru (dam mu dim-dva),
igramo fliper
i razglabamo o
apsurdima malograđanske egzistencije.

slažemo se u većini stvari.

007

Krle, kad se napije, napravi sljedeće:
uhvati me u klinč,
reče "Stari, još me samo ti kužiš."
i probije me šakom
u predjelu bubrega.

onda se pomlatimo.

ne traje nikad dulje od deset minuta.
na kraju uvijek kaže "Jebi ga u životu."

već pet godina pokušavam skužiti
na koga se to "ga" odnosi. nema šanse.

ako i bude krvi, operemo je.
i nastavimo piti.

008

“Ako ostanen ovde još koji dan
ubit ću nekoga.
Oću, Gospe mi.
Ono, bez razloga.
Doć ću do njega i ubit ga.”

to je Krle govorio prije
nego se prijavio u Legiju.

prošao je obuku.
čak je preživio i tunel.

to je zadnji korak
kad gol do struka moraš
protrčati između tridesetak
legionara koji te mlate čim stignu.

a onda ga nisu primili.

za Slavene imaju kvotu. on je bio višak.
opet.

haiku s *ovih* prostora
 trebao bi sadržavati
 starca s partizanskim crtama lica
 koji kupuje Happy meal u McDonaldsu,
 njegovu unuku s Barbikom u ruci,
 par zastava jer je Dan državnosti
 i crnu skotnu kučku lutalicu
 na stanici za Veliku Goricu.

ali, ne da mi se zajebavati s formom.

haiku iz mog djetinjstva sadržavao bi
 dućan,
 bocu Ožujskog u djedovoj ruci,
 bocu Ožujskog u ruci Mate Zagreba,
 i popa koji je tu sasvim slučajno.

u momentu još sudjeluje i trogodišnje ja
 kako sjedi na gajbi pive, a ova dvojica ga uče psovati:
 Jeben ti čavle Isukrstove/kravu Gospu/druga Boga!!

i zastave, naravno, jer je Dan borca.

jebote, nigdje toliko zastava kao
 u mjestima mog djetinjstva.

010

deset godina poslije,
u sobu mi uleće Jure.
da mu Loki održi dva sata repeticija
za dvije tablete Caspera.

(trebalo nam je pola sata da se skužimo,
a sjedili smo zajedno skoro četiri godine.)

on dila. sve. od trave do koke.

i priča o ekipi iz razreda:

Bani su starci bili u Švabiji,
a on se navuka. po gradu pričaju da se skida.

Frle i Cvite dilaju po Splitu,
a nitko im ništa ne može
jer je prvom stari u SIS-u.

Mare je puka od bonkasa
i napao staru nožem.
prije mjesec i nešto je
pobjegao iz ludare.

Nozes se tri mjeseca u stanu
kulirao od bonkasa, a kad se
preselio u Zagreb,
u Saloonu su ga skucali izbacivači.
u bolnici je.

Sani i Maja su u komuni.

a Tom se pokušao ubiti
šakom apaurina.

i ima nas još dvadeset.

samo iz jednog razreda,
samo jedne škole
u samo jednom jebenom gradu.

ali tu ćemo prestati
jer odozgo već duže vrijeme poručuju
da nije vrijeme za defetizam.

011

sreli se nakon skoro osam godina
i otišli na kavu.

sjebao se bio do kraja.

dilao kemiju na kile,
probio par puta,
istukli ga par puta,
istukao on Njih par puta.

sad se, kaže, kulira.

upisao faks.
ima stalnu žensku
i stalnu Njemicu za po ljeti.

i još kaže

- možeš imat samo dva frenda
 - treba tu i tamo poslušat starce
- jebiga, za njih si siguran da te nemaju namjeru zajebat
- tija bi bit dobar otac
 - počea san čitat jer san skužija da san i ono šta san zna zaboravija

na kraju još kaže: "jebiga".

012

nedavno sam opet čitao
javno.
priču o Peperu.

pa su me tapšali po ramenima,
govorili "Super je stvar.",
pitali "Oćeš to objaviti?",
i slično.

(a loše pišem.
samo dobro prepisujem.)

mislim, nisam ja zaslužan
što si je Peper sjebo život
i što će ga, za koji mjesec,
neka uzorna radnica lokalne firme,
možda moja stara,
naći poluraspadnutog
na skalama gore prema krovu zgrade.

onda će ona svojoj dječici,
možda mojoj mlađoj sestri, reći:
"Vidiš šta ti je droga!"

baš kao što su Peperu govorili
kad mu je utripani susjed
pomislio da je ptica.

013

meni su likovi što
svako malo vole istaknuti
da su anarhisti
baš simpatični.

takav je bio i Bešla
sa šesnaest godina.

sad projektira stanove
u makarskom predgrađu
za obitelji s tri
ili više članova.

odjeba je čak i bubnjeve čime
punk, istina, i nije puno izgubio.

kad me pukne nostalgija za tim danima,
spustim roletne i odem spavati.
bez obzira što je tri popodne.

tako nekako zamišljam prosvjed
protiv poretka stvari u svemiru.

014

Gele je:

radio deset godina kao izbacivač po njemačkim diskotekama,
imao videoteku,
utjerivao dugove,
nosio gan,
jednom u tandemu s Vecom razbio desetak tipova (ja gledao),
par puta imao pištolj prislonjen na čelo (pričao mi),
svima pružao priliku da se povuku prije nego popizdi,
obožavao Dražena Zečića i
dao mi broj mobitela da nazovem od 00 do 24
“ako me iko ikad bude zajebava”.

Gele je:

poginuo u prometnoj nesreći
dok je radio kao
prodavač sladoleda.

015

na nasipu su me jednom
zaustavila tri tipa.

prvi me pitao odakle sam.
rekao sam "Jebiga, iz Splita."

to je njemu bilo dovoljno da me
pogodi cigarom u čelo
i laktom u zube.
jedan se slomio.

kad se uputio po još
mojih zuba rekao sam
"Oprosti što si mi izbio zub
i oprosti što sam iz Splita.
Mogu li sad doma?"

razočarao se.

rekao je: "Daj barem sa mnom
jedan na jedan. Oni se neće miješati."

"Stari, sorry, ali ja bi stvarno doma."

(BOLJE ISPAST GLUP, NEGO IZ BUSA. — grafit)

pa su me pustili.

kad sam to ispričao Veci,
obećao mi je da će "slomit pičku prvom
Purgeru kojeg vidi u Splitu."
a to uopće nisam tražio od njega.

naravno, ispunio je obećanje.

zato je nekad dobro prešutjeti

neke stvari.

016

“normalni” ljudi pišu knjige,
snimaju filmove, glume
i na ine načine se
trude zalagati za mir, ljubav
i tome slične stvari.

onda se pojave skinheadsi i iz čista mira im,
kolokvijalno rečeno,
slome pičku.

imam frenda kojem su jednom,
kolokvijalno rečeno,
također slomili pičku.

pa je skupio još pet-šest
“istomišljenika” i vratio se
na mjesto zločina.

tako su skinheadsi (barem u lokalnom kontekstu)
prvi put,
kolokvijalno rečeno,
dobili po pički.

dozvolite mi da njegov postupak,
u kontekstu
postmoderne *na ovim prostorima*,
smatram
vrhunskim umjetničkim ostvarenjem.

017

sinoć sam s Ivicom bio na večeri.
jeo sam lignje i piletinu.
on kelj i rižu
zato što ne jede životinje.

nedavno su ga opet zajebavali skinsi.
dvojica.
pa ih je on opet poprskao suzavcem.
(dobra stvar taj suzavac.)

i tako smo pričali dok smo jeli.
nije, kao, pristojno punih usta, ali koga briga.

i zaključili kako su ljudi budale.
(ništa novo, ali eto, dobra tema dok žvačeš.)
i da moraš nekad biti budala da bi se “uklopio”.
pogotovo *na ovim prostorima*.

ne možeš bez njih, jebiga.

018

Bernarda mrzi poeziju

i pjesnike.

“To su dosadni tipovi.”, kaže.

dila travu

i vozi brdski relly.

da razbije dosadu.

ima diplomu povijesti umjetnosti

i lice blijedo od

bombona.

zaljubljena je već godinu dana

u tipa koji se borio za život

nakon tri naci-uboda nožem

u slezenu.

preživjeli su oboje.

019

Karlo ima čir na želucu
i pet ožujskih pored kreveta.
povraća kiselinu nakon četvrte.

pati od nesanice i
guta praxitene.
kaže da bi umro bez njih.

predaje povijest
u srednjoj školi.

u slobodno vrijeme
obožava Hitlera

i boji se da ga netko vidi golog.

možda zato što ne kuži

da je peder.

020

sedam poslije podne.
tek se probudio.
čvaknuo dvije tablete.
jednu veliku i jednu malu
protiv mjestimičnih bolova.

nazvao Salu pa Nuhija.
nisu bili zainteresirani za kavu.

imaju ljudi pametnijeg posla
radnim danom u sedam navečer.

zgrada preko puta i nije neki pejzaž.
podsjeća na kokošinjac
s hrpom lusteru.

ispod njih
ljudi nešto rade.
..... jedu,
pišu klincima zadaće,
vode ljubav,
..... ševe,
gledaju Dnevnik,
..... i tome slično.

nitko normalan *na ovim prostorima*
ne piše poeziju.
radnim danom u sedam navečer.

021

silom prilika.
po službenoj dužnosti.
jer sam morao.
za lov.

upoznao sam dosta tipova
koji se vole nazivati
mladim piscima.

zato svaki put popizdim
kad me uvale u tu kategoriju.
(općenito, pizdim na kategorije.)

na ovim prostorima
svaka pizda može biti
(mladi) pisac.

potrebni su samo
štitnici – za koljena
i pasta – za zube.

a kaže Krle da se pizda ne postaje
nego ostaje.

022

kad me pitaju od čega živim
kažem da brojim leševe
u zemlji i svijetu.

na to se svede posao
unosaća vijesti
na web-stranici
vijesti.net.

leševi s *ovih prostora*,
leševi s Bliskog istoka,
leševi iz Vijetnama (utopljeni klinci),
leševi iz Afrike,
.
.

u slikama.

mjesto na naslovnici određuješ
prema brojkama.

u omjerima:
jedan Amerikanac = stotinjak Vijetnamaca (utopljeni klinci).

onda se svi ti leševi slijepe
spermom Borisa Beckera,
koju je
anonimna ženska, nakon pušenja,
zadržala u ustima
pa se oplodila,

u koktel koji tjera na povraćanje.

zato molim sve protivnike legalizacije za
barem malo razumijevanja.

023

političar koji se u predizbornoj kampanji
trudio biti kul
izjavama o konzumiranju
(opojne droge) marihuane
gostovao je jučer na jednom chatu.

pa sam mu, po službenoj dužnosti,
bio prisiljen postavljati pitanja.

i pitao ga:

“Kada ste pušili travu, da li ste uvlačili?”

odgovorio je:

“Bilo je to davno. Ne sjećam se.”

da sam ga pitao u kojoj je pozi
izgubio nevinost, vjerojatno bi
odgovorio isto.

zajeban je to posao
kada, po službenoj dužnosti,
moraš zaboraviti najbolje detalje.

ili lagati.

024

u centru grada,
u trosobnoj stančini
bitne face iz stranke na vlasti
koja voli pričati o
obiteljskim vrijednostima i
kršćanskim idealima

rolao sam joint.

njegov sin uvijek ima
najbolji dim
na ovim prostorima.

i obožava jeftinu simboliku.

zato dointe pripaljuje
zippom s ugraviranim znakom MUP-a
kojeg je
njegovom tati
poklonio
ministar unutrašnjih poslova
osobno.

025

Kida zovu Kid jer je
najmlađi u ekipi.

što ga ne sprečava da dila
ovima koji ga zovu Kid.

jebiga, ne može naći posao,
a ne želi živjeti
na *grbači radnog naroda*.

Kid je OK tip. ne priča previše.
zapravo, šuti.

za Božić mi je poslao poruku.
sretan Božić od sveg srca
ne daj da te itko prca,
pisalo je.

026

“Dođi mi radit u stranku”, kaže on.

“No faking vej!”, kažem ja,

“Na to bih pristao samo

kad bih došao u situaciju

da nemam za duvan i kad

niti jedan kafić u gradu ne bi primao

novog konobara.”

“OK, javim ti se za misec dana”, kaže on.

p.s. razmišljam o tome da se ostavim cigareta.

027

žena na suprotnoj strani zebre
ima ogromne oči
i veliku dioptriju.

bulji u prolaznike
kao da se čudi.
nečem neodređenom.

izgleda retardirano.

i sasvim je
nebitna.

028

na raskršću
ispred Vjesnika
čovjek prodaje novine.

stvarnost ljudi
iz zgrade preko puta.

ima crvene obraze.
i oči.

u daljini... zuji hitna.

netko umire
na drugoj strani grada.

a dražveri miruju.
dok hitna čeka.
dok čovjek iz prethodne strofe umire.

kolporter pizdi.
maše rukama.
tuče novinama po obojanom limu.
lupa po haubama.
urla

na dražvere
i jebe im sve po spisku.

dok se nisu pomakli.

sutra će prodavati novine
u kojima neće pisati
da je čovjeku na drugoj strani grada
spasio život.

029

prošle subote me
na partiju anonimni
šesnaestogodišnjak pitao
jesam li probao koktel.

nisam imao pojma o čemu priča.

pola bijelo (kokain za neupućene),
pola žuto (heroin za neupućene),
objasnio mi je.

to je njemu super.

tako mi je sjeba doživljaj.

ne zato što sam se prvi put
osjetio *staro i konzervativno*.

nego zato što postoji
velika vjerojatnost
da neće dočekati moje godine.

a meni dvadeset tri.

030

Loki je pričao
o keksima.

kaže da im je pala cijena,
da naveliko može nabaviti po deset kuna,
da su jeftiniji od kutije cigara
i da je to OK.

dva sata kasnije
sjedili smo na klupi
i pljugali.

i klinka od sedamnaest
je pušila s nama.

a ne znamo se. samo je došla i
pitala "Mogu li?"

ona kljuca.
i kaže da joj špica traje od šestog osnovne.
i da ide na Love parade ove godine.
i da su joj starci rastavljeni.
i da pati od nesanice.
i da su joj keksi ono što se u tim godinama naziva smislom života.

pa je krenula kući
i prosula se po podu ni tri metra od nas.

"Ne treba mi pomoć", rekla je,
ustala
i otišla.

031

kiša pada već treći dan.
dan je za šutnut se, BUT...

frendovi su mi sinoć opet gutali
ona šarena sranja.
sad umiru u sobi zgužvanih faca.

sinoć sam ih odjebo.
nije to dobro kad je kiša.
zbog dana poslije,
zbog nekakve prirodne ravnoteže:
navečer se osjećaš nenadjebivo,
a sutra se poželiš ubiti.

kiša i dalje dere.
i svi su od toga
malo u kurcu.

što ima i dobru stranu:
ne pričaju previše.

032

nakon četiri godine
studentskih domova
učini ti se da postoje
dvije vrste ljudi:
oni koji travu prodaju i puše
i oni koji je samo puše.

nakon dvije godine života u kvartu
da postoje još dvije:
vlasnici kafića
i njihove mušterije.

ima i onih koji su izvan tih priča.
oni obično završe kao stupovi društva.

istina, više stupovi nego društvo.

033

there's been a lot of talk
about this next song.
maybe, maybe too much talk.
this song is not a rebel song.
this song is:

someday, bloody someday

ću živjeti solo sa ženom
koju volim.

someday, bloody someday

ću imati posao koji me
neće živcirati.

someday, bloody someday

ću imati stan u nekom
normalnom gradu.

someday, bloody someday

ću voziti auto
koje izdrži 300 km
u komadu.

someday, bloody someday

nitko od ljudi koje znam
neće razmišljati o samoubojstvu.

someday, bloody someday

BUT:

how long, how long
must we sing this song?

I'm so sick of it!

II

034

zakucao sam
čavao u plafon
da mogu fiksirati pogled
dok ga gledam.

otac mi je bio stolar.
koristio je čavle
u sasvim druge svrhe.

ljudi koji su ga znali
kažu da sam isti on.

035

stara mi je ostala udovica
s 23.
ja sam imao tri.

ljudi se čude kad im kažem
da svaki put kad je posjetim
ispijemo bocu prošeka.

smiju se kad kažem
da smo odrasli zajedno.
stara i ja.

pokušavam je nagovoriti
da zapalimo đoint.
odbija.
odbija i čitati išta što napišem.

potpuno je razumijem.

036

kad sam bio jako mali,
djed bi me
sjeo pred sebe na konja
i odveo u vinograd.

dao bi mi mali mašklin
i radni zadatak.
ja bi uvijek nešto zajeba.

nikad nisam bio talent za poljoprivredu.
(crna ovca u obitelji, jebiga.)

on bi nakon pola sata
skinuo majicu.
bez obzira na godišnje doba

i nastavio kopati do mraka.

(nije ga puno tangirao Tom&Jerry u sedam i kvarat
ni Dnevnik nakon toga.)

ne znam ima li to kakve veze
s ovim gore, ali svaki put
kad sjednem pred monitor,
skinem majicu.

bez obzira na temperaturu sobe.

037

sinoć smo se File i ja
spuštali s keksa
i pričali pizdarije.
o umjetnosti uglavnom.

on je budući arhitekt.

zaključili smo kako
ništa novo ne možeš napraviti,
a non-stop se nešto novo događa.

i da u hrpi tog novog,
tu i tamo,
skužiš ljude koji ne seru kvake.

koji su, kako on to kaže,
kvalitetni.

moja baba čita samo osmrtnice u Slobodnoj.
"kvalitetu" mrtvih procjenjuje
prema broju ožalošćenih.

kad sam prije par godina
također pokušavao
pisati poeziju,
to je izgledalo ovako:

Anonimne Bogorodice
u bijelim vjenčanicama
plešu prve valcere
polagane smrti
uz nostalgične zvukove
privatnih revolucija:
mamurne stratocastere i
distorzirana razočaranja.

Da razbiju dosadu,
rađat će sjene
nekih novih
polubogova.

pokazao sam to Dragi.

rekao mi je da se i on sjebe
kad guta tripove na
seoskim pirevima.

039

ne možeš pisati napušen ili pijan

ne možeš pisati napušen ili

ne možeš pisati napušen

ne možeš pisati

ne možeš

ne

p.s. nije li to očito?

040

ima tih dana
kad ti baš ne ide.

mislim na pisanje
poezije.

to najčešće znači
da ti nešto drugo
taj dan ide.

a ipak se ko kreten
nacališ pred monitor
i čekaš.

nekad i napišeš nešto.

najčešće neko sranje
poput ove stvari.

ili one prije.

ili one...
ma znate, one.

041

sve ovo što čitate
nastalo je
u momentima
kad sam nešto drugo
MORAO napraviti.

a nije mi se dalo.

lakše je pisati.
poeziju.
na prozi MORAŠ raditi.

tako imam pokriće
kad me pitaju
čim se bavim.

kažem da sam pjesnik.

042

kad bih sve škovace
iz svoje glave
prenosio na papir
u sasvim slobodnoj formi
to bi izgledalo ovako:

eaflj h ger pkf žplea čg eknclre jkr qejlcwef l-čerklčekwef l

wšiflwerlč jwr čl ežčwwf »đ Sdweđ

we dožwerć aef žer jlždf

wef wf

lćkSD AD klćdf

df kl

aće klćw

ke

šfkwe

šf

oš

ošićp qeorqđowrepu đqwerifšawždfjeađpjweqjśr0p2i1u e

‘w’weiqwršpjfwščf 3

e804+31257r80374’3eoprjśdlćfk234

10823i0

3’šifaeikfcwdjkćflj

đšadfjpwe fjpd

weerkdojfđepapfojdšwohasd

šasidfšjsđrfpurofw

ali neke stvari ni Word ne može progutati.
a i postoji mogućnost da razbiješ tastaturu.

043

nekad mi se čini da je
poezija OK.
ono, ne moraš se zajebavati s likovima.
ni zapravo ni na papiru.

i, dakako, ne pišeš do kraja reda.

onda to vide ovi likovi
što su diplomirali čitanje
(takav bi, kao, i ja trebao biti. jednog dana.)
i kažu "Ima tu nešto."
nekad ti čak i plate.

jednog dana možda i izdaš zbirku
koju netko možda i pročita.

ako kaže "Ima tu nešto"
onda si ga uspio zajebat.

nekad na papiru,
a nekad i zapravo.

044

nekad mi se učini da je
poezija OK
zbog još jedne stvari.

ti odlučuješ.
o točki. o zarezu, o tome da li ćeš udariti
enter ili pisati do kraja redaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

vidiš, možeš raditi i ove gluposti iz
prethodne strofe.
tko ti što može?

OK, možeš i šmrkati nešto i visiti u sobi
s istim filmom u glavi,
ali to je dosadno.
(dobro, nije ni pisanje vožnja aviona,
ali barem radiš nešto.)

u svakom slučaju, znajući kako stvari obično završe
kad sam ja glavni, mislim da i neću profitirati.

045

čitajući svoju poeziju
došao sam do zaključka da me
poezija nervira.

dobro, nije to teško zaključiti
jer tako i piše na par mjesta.

što znači da sam kreten.

jer, pišem poeziju da bih
napisao kako mi ide na živce.

nisam uopće vjerodostojan.

ali to je, izgleda, još jedna njena prednost.
ne moraš biti vjerodostojan.

046

kad otkucam stvar
i kliknem na ikonu spremi,
Word (program za pisanje poezije)
mi ponudi dvije opcije:
spremi i odustani.

da imalo držim do sebe
ne bih se puno dvoumio.

ovako mi je hard-disk pun
Wordovih dokumenata.

047

ako vam ovo što čitate (ni)je OK,
to NIJE razlog da ne odemo na pivu.

ako vam je ovo što čitate SUPER,
ili vam nakon ovog padne na pamet
zabilježiti ili napraviti nešto,
to JE razlog da ne odemo na pivu.

ne treba mi tolika odgovornost.

048

mi često rješavamo
svjetske probleme.

kad smo dovoljno
urokani
i kad nam je dovoljno
dosadno.

mi često dođemo
do nekih zaključaka.

i baš kad pomislimo
da smo skužili
jebenu stvar,
netko se sjeti da je
XY prije puno godina
pisao o tome.

nekad mi se čini da
ti XY-i postoje samo
zato da bi neki
urokani đikani pričali o njima.

samo ih oni
doživljavaju ozbiljno.

049

dan je sunčan.

na hranu bi trebao čekati sat i nešto.

nedjeljom su redovi užasno dugi.

soba mi je puna zjenica

izrezanih iz kalendara jedne optičke kuće.

na radiju Magazin. rana faza. zajeb!

uglavnom, ništa novo.

tako da nemam pojma

zašto uopće pišem o tome.

050

raditi za šankom
možeš samo lagano pijan.

transiraš uz muziku i
točiš pića.

nekoliko sati ti mozak ne
procesira ništa osim:
travarice,
pelinkovca,
stocka,
viskija,
velikih i malih piva,
kole, fante, spritea, đusa,
prirodnih sokova...

kad nakon toga sjedneš u neki drugi kafić
i šanker te pita "Šta ćeš?"
osjetiš se skroz zbunjeno.
nemaš pojma što bi naručio.
sve to što vidiš iza njega
ti se nekako gadi.

slična stvar mi se često desi i s poezijom.

051

sjeo ispred monitora.
gledam.
ništa.

ušao Drago
i ispalio:
"Ajde, boga ti, reci mi
za koji kurac ti to pišeš?"

nemam pojma
ali
dobro ti je pitanje
pa ga idem opjevati.

i evo ga opjevavam.

tako je on, ni kriv ni dužan,
prisustvovao, ah!, rađanju nove pjesme.

nije se nimalo oduševio.

052

razmišljao sam ja o samoubojstvu,
daleko od toga.

(ako i vi razmišljate o tome, to ne znači
da smo srodne duše
nego da trebate psihijatra.)

i skužio sam da to nema smisla. to samoubojstvo.
samo zajebeš one koji ne bi skopčali, a vole te.
one koji kopčaju ionako nije briga.

ti si tu jako nebitan.

koga boli kurac za ime autora?

053

Drago, nešto me boli.
iznutra.
znaš ono, negdje duboko.

“To ti je katran na dnu pluća.
Pušiš previše.”

inženjerski pristup često ima smisla.
zato se Drago ne bavi pisanjem.

OK, pisao je prije. haikue.
onda je našao djevojku (moju bivšu)
i diplomirao elektrotehniku.

nekad mi se desi da pomislim kako sam
trebao barem pokušati
zadržati to dvoje.
tu djevojku i taj fakultet.

onda gledam kroz prozor
ljude kako trče
s papirima,
torbama,
aktovkama
i ostalim stvarima kojima ti
žele dati do znanja
da se bave nečim bitnim.

pa se vratim u krevet,
stavim walkman i
ugasim ih tipkom play.

054

jučer Jere doputovao iz Splita.
počeli smo se ubijati oko tri.

oko šest, pokazao sam mu priču
u kojoj je glavni lik.

rekao je "Nemoj više ovo radit."
pitao sam "Zašto?"

"Prvo: sereš, nije bilo ovako.
Drugo: ti si započeja sranje, a nema te u priči.
Treće: get yourself a life!"

"Istina", rekoh
i nastavismo se ubijati
do dugo u noć.

055

ako odlučiš pisati
samo o stvarima
koje si vidio
ili probao,
to je OK.

ako odlučiš pokušati
živjeti od toga,
kupio si
najjeftiniju kartu
za put u kurac.

ako odlučiš ne otić tamo,
odjebeš karijeru
ili se prebaciš na teoriju.

056

Želim, kada umrem, da me
zamotaju u bijelu plahtu
i bez lijesa zakopaju
u zemlju. Da se odmah
raspadnem i postanem
hrana za biljke
što rastu u blizini.
Da netko zasadi
kanabis u blizini.
Da ga ubere kad se napuni
mojim atomima i da ga
ponese djevojci.
Da ga popuše i
poševe se kao
nikad do tada.

reče mi jedan mladi ST-umjetnik
(u Splitu su svi umjetnici)
u grogi-stanju,
u rane jutarnje sate,
jedne subote.

ni ne sluteći pasje govno
na sljedećem koraku.

057

držao je u ruci čašu vina na stalku
pušio lulu i
sjedio pored klavira.

u nekom, kao, cyber-kafiću.

srao je kvake,
čitao svoje uratke
i lamentirao o "boli".

(to ti se desi kad pomisliš
da je to šta si sjeban nešto za popizdit
bitno.)

a onda se dotakao
onih par ljudi koje smatram
OK-piscima (može i obrnuto)

i
zaključio kako pišu
književnost za strojare.

pa sam se sjetio Makija
koji je strojar,
trenutno na nekom brodu,
okružen
hrpom Filipinaca i
koji je u životu pročitao dvije knjige,
a zapamtio samo da je u jednoj
neki tip
ostao sam
na nekom otoku.

i koji bi ovog tipa, da je tu sa mnom,
gađao bocom u glavu,

a onda me vjerojatno pitao
“Koji su to šta pišu za nas?”

058

ima tih stvari
koje te raspizde
toliko
da sjedneš ispred monitora
i napišeš nešto o njima.

američke serije, recimo.
o američkim pubertetlijama.
pratim ih već par dana.

tako su dobri, pristojni, lijepi i pametni.

rade cilu pizdariju oko jednog exa i
jebe im se za gospodarsku situaciju u zemlji

i za štrajk liječnika
i za stanarinu
i za režije
i za posao nakon faksa
i za Srbe
i za Hrvate
i za muslimane
i za nove izbore.

ali nije u tome bed.

bed je u tome što je
jedan od njih
od jedne od njih dobio
na dar knjigu od Bukowskog.

Hank, jebote, na što si spao?!

ali, priznaj, to si i želio.

znaš da je to sranje, ali nemaš pojam zašto,
ipak pomaže.

059

nedavno sam upoznao
Marijana Bana.
pričali smo o Tomi Bebiću.

kaže Ban da je
Toma zna ka će umri
i da mu je petnes dan prije
reka
da on ne bi tija da judi slušaju njegove pisme
jer da su puno crne,
a da on ne bi tija
da judi budu takvi.

imam osjećaj da naj-pisce
nikad nisam čitao
jer su uništili
sve što su napisali.

volim umjetnost ali me umjetnici
najčešće razočaraju.

ne svojom krivicom.

pogotovo ako su s ovih prostora
i ako su stariji.

gledaš ih kako se trude vjerovat
da to što rade ima nekog smisla,
kako nemaju za pivu
i kako su užasno bitni.

neću valjda i ja ovako
završit, pomisliš.

odlučiš da nećeš
pa dođeš doma i
napišeš stvar o tome.

onda shvatiš da si opet
ispao glup.

otvorit ću kafić kad odrastem.

061

kad se obogatim od pisanja
i diplomiram književnost,
otvorit ću kafić.

u nekom drugom gradu,
s nekom drugom klimom
i nekim drugim ljudima.

netko me, u prolazu, možda i prepozna
pa upita: "Jesi ti onaj pjesnik?"
ja ću reći: "Nisan, stari, zajeba si se."
i častit ga konjakom.

onda ćemo se zapit.

kad budemo dovoljno pijani,
možda mu i priznam:
"Znaš... onaj pjesnik... to stvarno nisam bio ja."

062

meni je na faksu
nekad i zabavno.

naravno, kad nisam koncentriran
na ono o čemu se radi,
a to je dosta često.

onda gledam sve te
buduće profesore književnosti
kako se trude shvatiti
što to ljude poput mene
tjera da se ujutro,
nakon kave i velike nužde,
nacale ispred monitora i pišu.

oni to ni nakon četiri godine neće skopčati.
neće naučiti ni kako napisati
dobru stvar.
a tako su se nadali
prvog dana.

možda i bi kad bi se jedan
od predmeta zvao
"Gledanje u plafon".

063

na faksu su nam dali zadatak:
odrediti kulturološko značenje
dijelova tijela

a za pokriće su uzeli
Mihalića i Slamniga
koji se raspadaju u dvije pjesme.

(pogotovo Mihalić. on inače
voli raspadanja.
i živa srca izvađena
iz mesa
u čitanci iz osmog osnovne.)

pa sam otišao do frenda
koji radi u knjižari
i čita svašta
i kojeg sve to zabavlja.

pa smo prekopali sve knjige
koje s tijelom imaju neke veze.

uglavnom, skužio sam dvije bitne stvari:

1. svaka civilizacija
imala je nekog lika kojeg je netko
rastavio na proste faktore
2. o vagini se da diskutirati
satima,
a da izostane reakcija falusa.

zbog tog drugog mi teorija književnosti
baš i nije draga.

064

nosila je nekakve skripte,
dvije jako debele knjige
i zujala po faksu između predavanja.

čekao sam predavanje
između dva zujanja.

došla je do mene
i pitala:
"Jesi ti napisao one priče i nastupio na FAK-u?"
"Da, jebiga.", rekao sam.

oduševila se i nastavila
pričati o svemu tome.

izgledala je OK,
na momente čak bila
i inteligentna
ali
oduševljavale su nas
sasvim različite stvari.

065

postavila mi je milijun pitanja.

o utjecajima,
o razlogu,
o počecima,
o željama i snovima

s upaljenim diktafonom.

intervju za novine koje čita
dvadeset studenata
ne djeluje dobro

ni na ego.

na kraju me pitala
bi li nešto poručio
mladim piscima u Hrvatskoj.

rekao sam: "Da. Ne budite idioti."

to nije objavila.

066

vani pada snijeg.
spore pahulje veličine
dječje šake.

bljuzga od jučer u
istom je agregatnom stanju.
nakupine odjeće
probijaju se
sigurnim korakom
prema tramvajskoj stanici
i
jebu sve po spisku
HRT-ovom meteorologu
koji je zapravo želio
biti drvosječa.

(ja ne gledam TV.
jer ga nemam.)

gledam kroz prozor.

sjedim u boksama
ispred monitora
i gledam kroz prozor.

nešto i tipkam.
da razbijem to
tupilo od bjeline.

noge držim na radijatoru
i gledam kroz prozor.

ona se budi.

u krmeljivom transu odlazi do WC-a.

u pidžami s Miki Mausom
negdje po sredini.

kuha kavu i rola jutarnji
dok
ja i dalje razbijam dosadu
razbijajući pritom tastaturu.

i mislim: sve to valjda i
ima nekog smisla.

makar i nije neka lova u pitanju
i makar se često osjećaš idiotom dok to radiš.

III

067

Šuki je valjao izjave tipa
"Seks je vođenje ljubavi.
Šta vodiš ako ljubavi nema?"

našli su ga nasmiješenog
u zahodu studentskog doma.
zjenice mu nisu ni tražili.

raspadao se cijeli vikend.

(čistačice su vikendom slobodne,
a ostali nisu primijetili
minus od jednog đankija.)

na njegovom sprovodu plakale su
samo žene starije od trideset.

068

imam frenda u Splitu koji ima brata
koji rastura biologiju
i radi na nekom američkom sveučilištu.

dio je tima koji
toliko rastura biologiju
da ih je nominiralo za Nobela.

čak je i Slobodna pisala o tome.

njihova stara o svemu je rekla sljedeće:
"A lipo san mu rekla da se
ostavi pizdarija i nađe ženu."

069

što ženu od tri banke
zanimaju na deset godina
mlađem proizvođaču poezije?

goli kurac.

nema to nikakve veze
ni s kakvom temom za poeziju
što znači da je
sasvim OK.

nekad.

život bez seksa nema smisla
ni da dobiješ Nobela.

070

u to vrijeme smo slušali Nirvanu,
pušili prve Ćointe
i pričali o budućnosti.

na groblju.
(tome groblja u Dalmaciji i služe.)

mislim da je još uvijek volim.

dogovorili smo se da ćemo
do dvadeset sedme
ili svatko imati svoje klince
ili se ubiti.
ona bi, kao, skočila sa zvonika
u vjenčanici.

imali smo jedva šesnaest pa se sve to
valjda da razumjeti.

za zadnji rođendan mi je poslala mail.
pisalo je samo $27-22=5$.

071

imali smo jedva šesnaest,
duvali na njenom balkonu
i slušali mjuz u sobi.

oko nas posteri Nirvane i Doorsa
i hrpa šarenih citata
koje je pastelnim bojama
pisala po zidu.

“Napiši mi nešto na zid.”, rekla je.
uzeo sam crnu pastelnu
i napisao “BUDUĆNOST NE POSTOJI.”
“Grozan si”, rekla je.

objasnio sam joj kako ne mislim
ništa loše. kako mislim da je jedino što
nam se stvarno događa ono sad.

(tad sam još mislio da o svim tim
stvarima poput
života, sreće, slobode, ljubavi
ima smisla razmišljati.)

ostala je pri tome da sam grozan
i da je to jedini crnjak među
njenim citatima.

sedam godina poslije,
u toj sobi nije bilo
ni postera ni citata.

samo je nečija beba
spavala na krevetu.

nije bila moja.

072

s jedne strane
Neven (doktor medicine
s pirsingom u jeziku i
dva partija puta tri exa tjedno)
i ja.

s druge njih dvije
(osamnaest godina,
katolički odgoj,
život sa starcima i zaručnicima.)

bili na piću u Ghetu.
bili na kvazi-partiju u Irmi.
bili kod mene u stanu.

dva đointa i pola boce orahovca.

nismo pokušali spavati s njima.
šteta.

sutra su nas gledale zaljubljeno
i govorile "Ovo nan je bija najbolji dan u životu."

nisam imao srca reći im
da u svemu tome nije bilo
ničeg posebnog.

073

gledanje pornića
s dvije osamnaestogodišnjakinje
odgojene u katoličkim obiteljima
zna biti jako zabavno.

ne moraš biti ni napušten.

komentari su sljedeći:

- ajme meni, Gospe moja, ovo je grozno!
- ajme šta jon radi!
- povratit ću!

.

.

.

naravno, ne skidaju pogled s ekrana.

a poantu jedna izgovori nesvjesno.

- grozno! nisan imala pojma da to ovako izgleda.
ja san uvijek doli pa ništa ne vidin.

074

ležala je do mene polugola.

bio sam napušen.

pitala je "Šta čekaš?"

pitao sam "S koliko si tipova spavala prije?"

samo sa zaručnikom.

nakon tri godine veze.

"Jesi sigurna da to želiš?"

zbunila se.

"Meni je svejedno", rekao sam,

"ali tebi nije, a ne želim da mi za
deset dana kažeš da sam te sjeba.

Kužiš, pijana si."

"Jebote, ti mene stvarno voliš", rekla je.

nisam odgovorio.

ujutro mi je rekla da me voli,

da će odjebat sve

i otić sa mnom.

iako nije imala pojma gdje to.

p.s. kad to ovako pročitaš, skužiš da na momente
stvarno znaš bit idiot.

075

ima li većeg zajeba
od osamnaestogodišnjakinje,
trudne s drugim tipom,
koja ti kaže da te voli?

možda i ima,
ali ga još nisam doživio.

onda je gledaš kako plače,
kako ne zna što bi sa sobom,
kako je sjebana.

pa je zagrliš,
bez ikakve namjere.

pa se počnete ljubiti,
bez ikakvog cilja.

pa je maziš po stomaku
i tepaš "moja beba",
a ne znaš kome se obraćaš.
njoj ili bebi?
jebote, koji crnjak!

tri apaurina i štok-kola.

onda skužiš da svi oni
koji ti govore da nisi normalan
možda, jebiga, i nisu u krivu.

“Mi nemamo ništa zajedničko”, rekla je.

“To nije problem”, rekao sam.

jebiga, zaljubio se ko kreten.

mjesec dana kasnije
pirsala je jezik,
odlučila otići iz tog grada,
upisati fakultet i
od ženske postati žena.

a onda se njen tip
izrezao nožem ispred nje.

Thompsonovi obožavatelji
tako izražavaju ljubav.

bila je dovoljno naivna
da popuši tu priču o samoubojstvu.

a nisam imao volje
još jednom joj objašnjavati
da se radi o čistom preseravanju

pa sam otišao.

sad je jedina mama
u tom gradu
s piercingom u jeziku.

077

njih dvoje nedavno prekinuli.
sad svako na svojoj web-stranici
objavljuje "kolumnu" o toj vezi.

čudno mi je to kako
ljudima treba dvije godine
zajedničkog življenja
da zaključe kako je onaj drugi totalni kreten.
a još se i ševe kroz to vrijeme.

i to ih, redovno, oboje
dođe do istog zaključka.

pa sam im poslao mail.
"koji vam je kurac?!?!?!", pisalo je.

oni su odgovorili sa
"ne kužiš ti tu ništa. on/ona je u totalnom kurcu!"
oboje.

tako to i inače ide

ali ovog puta je vrijedno spomena jer:
nismo se vidjeli zadnja tri mjeseca,
a živimo u istom domu.

komunicirali smo
moderno.

078

nagutao sam se
crvenih leptira
i klatario se po podiju.

došla je nepozvana da mi pripali cigaru
i zaurala na uho: "Izgledaš kao zmaj kad ti je plamen blizu lica."

pa sam joj pričao
o Vladu Draculi,
rekao da se zovem Vlado,
da će, ako malo bolje pogleda
skužiti da sam pljunuti on
i da dracul na rumunjskom znači zmaj.

(kakva sve sranja ljudi rade na leptirima!)

rekla je da se nikad nije ljubila s vampirom.

(kakva sve sranja ljudi rade na leptirima!)

i ljubio sam je,
i prelazio joj noktima po golim leđima,
i grizao je po vratu,
i voljeli smo se.
dok leptiri nisu odletjeli.

u tom momentu postala je samo
još jedna znojna ženska
zgužvane face.

a sutra je depresija
kao i svaki put nakon leptira.
i ona ima moj broj
i ja imam njen,
ali nitko neće nazvati.

079

odlučila je da se više
nikad neće zaljubiti.

da je krajnje vrijeme
da, za promjenu,
ne bude jebena nego da jebe.
tim riječima.

to je odlučila prije par mjeseci.

a sinoć se, kaže, opet zamalo zaljubila.

bi sigurno, kaže, da on
svako pet dana ne pukne od bombona
i počne je daviti, štipati, čupati i tome slično.
to je malo žvcira.

OK, kažem na to, zašto si onda mene odjebala?

pa ti me ne bi davio, štipao, čupao itsl.

glumiti taticu neiživljenoj klinki
zabavno je sve do momenta kad
te nazove u tri ujutro i počne:
"Volim te! Volim te! Volim te najviše na svitu!",
s basom u pozadini.

onda pitaš: "Koliko si ih čvaknula?"
ona se nasmije i kaže: "Dva."

onda ti kažeš: "Volim te, ono, u pičku materinu!"
pa pošalješ poruku: "prije nego me ujutro nazoves, odi vani, prosetaj
malo i kupi kilo sladoleda."

kad se probudiš, srolaš velikog
da se pripremiš za njenu debru.
onda te zove:
"Ubit ću se! Ne znam šta mi je! Cila san sjebana!"
pa pitaš: "Jesi kupila sladoled?"
"Nisam."

zajeb.

onda počne plakati.
pa kroz suze nastavi:
"Oprosti, ljubila sam se sinoć s nekim tipom."
ti kažeš: "OK, bila si na bombonima."

i sve završi hepiendom
koji traje cijelih pet minuta.

onda opet zove:
"Pederu jedan, je li ti mene uopće voliš?
Zabrijen s drugim, a tebe boli kurac!
Pizdo jedna, mrzim te!!!"

onda kažeš: "Ae dođi do mene."

kad dođe, objasniš joj kako sve to funkcioniра

(MDMA -> mozak -> serotonin -> 8-))) -> serotonin no more -> depresija),

poljubiš je,

tepaš joj "Glupačo mala",

i maziš po leđima sve dok

ne zaspe.

081

Milenu je u istoj večeri
dvaput silovao
isti tip.

na putu od kuće do lokalnog diska.
i natrag.

jer nije znala za sebe.
jer se pola dana prije
pokušala ubiti
bocom votke i šakom apaurina.
jer se uplašila
smrti

i krenula
među ljude.

sutra je nazvala mamu,
rekla je "Mama, volim te."
i prosula si mozak
po novom tepihu.

082

blind-dateovi su mi
jedan od dražih načina
alternativne zabave.

na prošlom se pojavila
dobro odgojena devetnaestogodišnja
studentica defektologije.

i nakon pola sata razgovora
nabrojala mi minuse:

- puno pušim
- izlazim na kriva mjesta
- mrzim Coelha
- frendovi su mi u kurcu
- iz krivog sam grada

.
.
.

i otišla.

jebiga, ne treba bit genijalac
da se skuži kako u osamsatnom radnom vremenu,
hrpi kredita i zdravoj prehrani
ne vidim ništa zabavno.

083

počela je s "Osjećam se užasno. Šta radiš večeras?"
ništa.

pa smo, na njen zahtjev,
otišli do njene sobe "pričati".

počela je s "Ja uvijek naletim na neke kretene"
"Možda je u tebi zajeb", rekao sam.
"Ne, ne, ja uvijek naletim na apsolutne kretene"
i nasloni mi glavu na prsa.

"Psihijatrica s autogenog treninga kaže
da je to zbog ida, ega i superega koji
mi nisu usklađeni. A i pijem previše."
i ugura mi ruku u kosu.

"Osjećam se užasno", zaključi.

"Sorry, moram ići. Dogovorio se s cimerom."
rekao sam i otišao.

nekad si jednostavno ne smiješ dozvoliti
da ispadneš kreten.
koliko god to želio.

084

sjedili smo na klupici
i pili Tuborge.

tražila je da joj pričam o sebi.
smijala se cijelo vrijeme.

da, smiješno je sve to.

uvukao sam joj ruku u kosu
i noktima je mazio po tjemenu.
svidalo joj se to.
"Znaš", rekla je, "imam frenda
koji svaki vikend skupi novu žensku.
Lovaš i to. Onda je jednoj napravija dite
i sad se mora ženit. Ja mislin da je on idiot."

pogledala me značajno.

"I ja", rekoh.

očekivala je
nastavak,
obećanje,
broj mobitela,
adresu,
šta ja znam što je očekivala?

znam samo da sam izvukao ruku
i popio Tuborg do kraja.

jebiga, ima tih žena za koje
unaprijed znaš da ti sutra neće
biti zanimljive.

085

imala je stan, auto i
dobro plaćen posao,

solidno tijelo
i deset godina iskustva
više.

ne samo u seksu.

bila je nedjelja.
sjedio sam u fotelji,
okružen tepisima, zidnim slikama
i namještajem bez prašine.
ona je kuhala ručak.

bio je to zadnji put da smo se vidjeli.

kad me pitala "Zašto?",
nisam imao pojma što da joj kažem.

bilo mi je glupo reći "Zbog namještaja."

snijeg je padao već treći dan.

gledala je kroz prozor

djecu.

s nekom čudnom sjetom u očima.

rolao sam džoint.

(što bi drugo radio moj lirski subjekt?)

“Kako je njima lijepo.”, rekla je

s nekom čudnom sjetom u glasu,

“Sjećam se kako je meni bilo dok sam se
njihovih godina valjala po snijegu.”

“Gledaj”, reče moj lirski subjekt,

“Sve lijepe stvari događaju se u perfektu.

Tako će ti se i ovo što stojiš na prozoru i
blesiš u klince vjerojatno jednog dana činiti genijalno.”

“Je li ti moraš sjebat baš svaku romantiku?”, reče ona.

“Dobro.”, reče moj lirski subjekt,

“Oblači se, idemo vani leć na snijeg i zapalit!”

“Daj, smrznut ću se.”, reče ona.

to je i inače zajeb romantičnih tipova,

kad se stvar počne odvijati, oni se smrznju.

087

kad ona kaže

“Ne znam što bih sa sobom”,

kažem “Vidimo se sutra”.

sutra obično imam

visoku temperaturu,

hrpu posla,

i tome slično.

kad ona kaže

“Ne znam što bih sa sobom”,

fleša me potencijalna situacija.

ležimo na krevetu,

duvamo

i ne znamo što bi sa sobom.

ne djeluje nimalo zabavno.

088

tulum je bio loš
pa sam otišao u kuhinju rolati.

sjedila je sama za stolom
i smješkala se
i bila malo pijana
i imala super oči

i sve je bilo obećavajuće.

onda smo popušili prvog.
pa drugog.
pa...

a onda je počela pričati o malom zeki
i na svako moje pitanje odgovarati s "Mali zeko!"
i za svaku jebenu stvar u stanu govoriti "Mali zeko!"

pa sam pitao frenda: "Koji joj je kurac?"
rekao je: "Zajebi to, niska tolerancija."

nije mislio samo na travu.

089

poslala mi je mail
nakon što je pročitala moj tekst
o tipu koji je kuhao komad teletine
i poslije ga poševio.

ona voli agresivne tipove.
i u krevetu. i inače.

tako da stvarno nemam pojma
što radi sa mnom.

mislim, ipak sam ja pjesnik.

rekla je: "Osjećam se užasno."
pa sam je pitao: "Što ti je? Reci."

odbila je konverzaciju.

rekla je samo: "Sama sam doma."
pa smo otišli do nje i poševili se.
(stvarno sam se trudio.)

nakon svega, pitao sam je: "Je li ti sada bolje?"
rekla je "Da.",
ustala,
zapalila cigaru,
otišla do frižidera,
otvorila Ožujsko i
otpila skoro pola boce.

toliko o muškim svinjama.

091

kažu da na tripu
otkriješ o sebi
stvari kojih nisi ni svjestan.

ja obično stojim
sa strane i šutim.

dobro, nasmijem se tu i tamo.
više iz navike.
onako, poluhisterično.
kažu mi da izgledam kao devil
dok se smijem.

ona me nekad pita
"Zašto imam filing da
dok se seksamo, ti sve to
gledaš s fotelje i smiješ se
cijeloj situaciji?"

ja joj kažem "Ne seri!".
ona kaže "Jebi se!"

ne znam zašto ljudi, kad ti
kažu "Jebi se!", misle da su rekli nešto loše
kad je to najbolji savjet koji
nekom možeš dati.

OK, gutaš antibaby pilule, piješ previše
i ševiš se okolo.

još ti nije dosadilo.

OK, gutam kekse, ševim se okolo (ne bi o brojkama. ti vodiš.)
i pišem poeziju. (jebote, stvarno sam nisko pao.)

ni meni još nije dosadilo.

ali za pet, deset godina,
kad prođe sve ovo (pubertet, poezija, itsl.)
možda bi mogli, ne znam,
imati djecu.

nemoj se smijati. pokušavam biti ozbiljan.

093

ima dana.

kad je subota.

kad je sunčano.

kad do podne pijete kavu.

kad sjedite na klackalici i ljuljate se.

gore, dolje, gore, dolje.

(ona pritom glumi da svršava.)

kad igrate biljar i cugate.

kad zapalite i gledate Southparkove.

kad ti stavi glavu na prsa.

(sasvim je nebitno da li će ti se pritom dignuti.)

ima dobrih dana.

traju do ponoći.

tad ona ode.

kao Pepeljuga.

s malom razlikom.

da, u nekim slučajevima je razlika

između cipele i tampona sasvim mala.

094

visili smo u tom bircu
osam sati. sami.

najprije je pričala o tipu
kojeg je ustopala prošlu večer.
ubio je nekog murjaka prije godinu-dvije.

kaže da se bojala kad joj je to rekao,
ali da je na kraju ispao OK.

onda smo igrali biljar.
pobijedila je 6:4.
u pivama također.

pa nam se desio nedostatak tema i
dosada, tlaka, crnjak, tupilo.

onda se dosjetila.
"Zadnji tip mi je bio Englez. Ajmo mrzit Engleze."

pa smo ostalih par sati
mrzili Engleze.

095

nije se javljala nikome.
nije odgovarala na poruke.
nije postojala.

skoro dva tjedna.

pa su me uvjerali
da leži mrtva u stanu.
da se predozirala, da se ubila, itsl.

preskočio sam ogradu od balkona,
podigao roletu,

(vidio se samo mrak)

zamotao ruku u košulju,
naciljao sredinu stakla

i poslao joj poruku:
"daj neki znak života ili
cu ti rumbat prozor!"

"sve je OK. u gradu sam."
glasio je replay.

trebao joj je godišnji od dva tjedna.
a uopće nije zaposlena.

096

probudila me mobitelom
skoro uplakana
da mi saopći kako ima
jeben problem.

skužila je da joj
je najbolji frend
gay s pedo-sklonostima.

i pitala za savjet jer
sam stariji i, kao,
iskusniji.

ne znam zašto nekad misli
da ja imam odgovore na sva
pitanja.

097

svi ljudi koje sam
stvarno volio su se
ili ubili
ili razboljeli,
ili su na neki drugi način
otišli u kurac.

je li i dalje želiš da ti
trijezan
kažem
da te volim?

098

kad te prvi put probudi
žena koju voliš,
ona to napravi riječima:
"Sranje! Diži se! Zapalija se svjećnjak!"

ti kažeš: "A u pizdu materinu i romantika!"

kad te, istog jutra, drugi put
probudi žena koju voliš,
ne kaže ništa.

samo te probije koljenom
u predjelu bubrega.

onda ustaneš,
zapališ cigaru
i
gledaš je kako spava.

pa iziđeš na balkon
i zablesiš u zgradu preko puta.

gledao si tu zgradu milijun puta,
ali prvi put ti, na neku čudnu foru,
izgleda sasvim OK.

a ničim se nisi puka.

099

u trenutku kad ona kaže
"Što će biti s nama za pet godina?"
počinje planiranje.

a u tome nikad nisam bio dobar.

nemam pojma što će biti s nama
za pet godina.

općenito, trudim se ne govoriti
i ne razmišljati o tome.

to ovdje trenutno nije u modi,
a još uvijek sam mlad
pa pratim trendove.

IV

100

ovu stvar možete i preskočiti.

naime, odlučio sam
napisati sto pjesama.
ovo je stota.

ona je tu
samo da popuni prostor.

Vlado Bulić

Rođen 1979. u Splitu. U Zagrebu je upisao Fakultet elektrotehnike i računarstva, ali se prebacuje na hrvatski jezik i književnost te opću informatologiju na Filozofskom fakultetu. Nije diplomirao. Zadnjih godina se uglavnom bavi pisanjem za televiziju.

Objavio: *100 komada* (poezija, 2003; nagrada SC-a za prvu knjigu), *Putovanje u srce hrvatskog sna* (roman, 2006; nagrada Jutarnjeg lista za najbolje prozno djelo u 2006. godini), *Pušiona* (kolumne, 2006; kao Denis Lalić; najbolja online-kolumna 2003. godine po izboru časopisa PC-Chip).

Scenariji: *Bitange i princeze* (humoristična serija), *Mamutica* (dramska serija), *Loza* (dramska serija), *Ruža vjetrova* (telenovela), *Tajne* (telenovela), *Kud puklo da puklo* (humoristična telenovela), *Na granici* (humoristična telenovela), *Blago nama* (humoristična serija).

Biblioteka Online

knjiga 214

Vlado Bulić**100 KOMADA****© 2022 Vlado Bulić****© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2022****Izdavač**

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

StockSnap / Pixabay.com

Objavljeno

5. lipnja 2022.

ISBN 978-953-345-997-4 (HTML)

ISBN 978-953-345-998-1 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-999-8 (PDF)

ISBN 978-953-374-000-3 (MOBI)

Prvo izdanje

Studentski centar Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb, 2003.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.**